

Sygn. akt I C 448/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Wierzba-Golicka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ilona Motylewska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017r. w Ostrzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. P.

przeciwko B. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda G. P. na rzecz pozwanej B. K. kwotę 3824,53 (trzy tysiące osiemset dwadzieścia cztery złotych 53/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka

Sygn. akt I C 448/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 października 2017r.

Powód G. P. wystąpił z pozwem przeciwko pozwanej B. K. domagając się od pozwanej zapłaty kwoty 7840,- funtów wraz z odsetkami od dnia 3 maja 2016r. oraz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż pozostawał w nieformalnym związku z pozwaną, prowadząc z nią wspólne gospodarstwo domowe. W czasie trwania związku pomiędzy stronami, powód udzielił pozwanej pożyczek na leczenie zębów, zabiegi kosmetyczne, samochód, kurs trenera personalnego, uprawnienia kierowcy kategorii C+E, świadectwo kwalifikacji zawodowej kierowcy ciężarówki, w łącznej kwocie 8340,- funtów, z czego pozwana zwróciła jedynie kwotę 500,- funtów.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Pozwana wskazała, iż strony zamieszkiwały wspólnie w Wielkiej Brytanii, a pozwany z uwagi na słabą znajomość języka angielskiego nie był w stanie dokonywać przelewów z konta, dlatego to ona dokonywał wszelkich rozliczeń

z najemcą ich wspólnego mieszkania oraz opłacała wszelkie rachunki powoda. Pozwana wniosła również o zwrot kosztów zastępstwa procesowego, w tym kosztów przylotu na rozprawę przed tutejszym Sądem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód pozostawał z pozwaną w nieformalnym związku. Strony wspólnie zamieszkiwały w wynajmowanym mieszkaniu na terenie Wielkiej Brytanii, prowadząc wspólne gospodarstwo domowe. W czasie trwania związku pomiędzy stronami powód dokonał przelewów na konto pozwanej na kwotę 8340,- funtów.

Okoliczności niesporne.

Po rozstaniu pozwany zwracał się do pozwanej o zwrot przekazanych jej pieniędzy. Pozwana w toku konwersacji prowadzonej za pośrednictwem krótkich wiadomości tekstowych (SMS), zobowiązała się do zwrotu pozwanemu kwot, które przeznaczyła na kurs oraz prawo jazdy i wpłaciła na jego konto z tego tytułu kwotę 500,- funtów.

Dowód: wydruk k. 23-36, przesłuchanie powoda e-protokół rozprawy z 22 marca 2017r. - 00:16:04-00:56:43, płyta CD k. 117, przesłuchanie pozwanej e-protokół rozprawy z 22 marca 2017r. - 00:56:43-01:15:46, płyta CD k. 117.

Powyższy stan faktyczny, który był częściowo niesporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów oraz zeznań stron. Sąd uznał za nieudowodnione twierdzenia powoda, jakoby udzielał on pożyczek pozwanej w żądanej w pozwie kwocie. Do zawarcia umowy pożyczki dochodzi w sytuacji, gdy jedna strona przekazuje określoną kwotę drugiej stronie, a ta zobowiązuje się do jej zwrotu. Niezależnie od tego czy przekazywane przez powoda kwoty rzeczywiście zostały spożytkowane przez pozwaną na jej osobiste potrzeby i mogły stanowić pożyczkę jej udzieloną, powód w żaden sposób nie wykazał, iż pozwana zobowiązała się do zwrotu określonych w pozwie kwot. Dla ustalenia okoliczności przekazywania pozwanej żądanych w pozwie kwoty konieczne jest uwzględnienie faktu, iż strony prowadziły w okresie udzielenia rzekomych pożyczek wspólne gospodarstwo domowe. Rzeczą oczywistą jest, że część wydatków realizowanych we wspólnym gospodarstwie domowym dotyczy indywidualnych potrzeb osób pozostających w tym gospodarstwie. Aby wydatki takie stanowiły pożyczkę udzielaną tej osobie konieczne jest jednak, aby strona wykorzystująca określoną kwotę zobowiązała się do jej zwrotu. Powód natomiast nie wykazał, iż pozwana zobowiązywała się do zwrotu przekazywanych na jej konto kwot, za wyjątkiem opłaty za kurs oraz prawo jazdy. Jedynym dowodem na okoliczność, iż dokonywane na rzecz pozwanej przelewy stanowiły pożyczkę były zeznania powoda, który jednak sam stwierdził, że nie wie na co wykorzystane zostały pieniądze przekazane pozwanej. Dowodem na istnienie zobowiązania w żądanej w pozwie kwocie nie mogły być natomiast wydruki z korespondencji prowadzonej przez strony. Pozwana konsekwentnie kwestionowała w niej bowiem żądania powoda, za wyjątkiem opłaty za kurs i prawo jazdy, nie wskazując jednak, o jaką kwotę chodzi. Również powód nie podał, jaką kwotę przekazał pozwanej na przedmiotowy kurs i prawo jazdy.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Oznacza to, iż ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Strona dochodząca roszczenia wymagającego dowodzenia przy pomocy środków dowodowych powinna się liczyć z tym, iż jest zobowiązana do przedstawienia takich środków dowodowych, które skutecznie udowodnią jej twierdzenia, w przeciwnym wypadku musi liczyć się z oddaleniem powództwa. Rozwinięciem dyspozycji art. 6 kc jest art. 232 kpc, który nakłada na strony obowiązek wskazywania dowodów na podstawie, których wywodzą skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1997r. w sprawie II UKN 406/97, LEX 34000; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008r. w sprawie II PK 307/07, LEX nr 490351). Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość

przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (por. wyrok Sądu Najwyższego 28 kwietnia 1975r. w sprawie II CRN 26/75, LEX 7692).

W niniejszej sprawie pozwana zaprzeczyła jakoby zawierała z powodem umowy pożyczki, dlatego to na powódzie spoczywał ciężar dowodu, iż strony łączyły takowe umowy. Powód nie udowodnił, iż łączyły go z pozwaną umowy pożyczki, za wyjątkiem kwot przekazanych na jej rzecz na poczet kursu oraz prawa jazdy. Powód nie wskazał jednak, jakie kwoty pożyczył pozwanej na wyżej wymienione wydatki, dlatego nie było możliwe ustalenie, w jakim zakresie jego powództwo jest uzasadnione, tym bardziej że pozwana podnosiła, iż wpłacając na konto powoda kwotę 500,- funtów wykonała swoje zobowiązanie.

Z powyższych względów powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 kpc mając na względzie wynik procesu. Na koszty te składają się: opłata skarbową w kwocie 17,- złotych od złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo, kwota 2400,- złotych stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz koszt stawiennictwa pozwanej na rozprawie, na który składa się opłata wynosząca 43,18 funty za bilet lotniczy, co po przeliczeniu na złotówki po wskazanym przez NBP kursie wynoszącym 4,8061 złotych (kurs funta ustalono na dzień zamknięcia rozprawy) stanowi kwotę 207,53 złotych. Mając powyższe na względzie zasądzono od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3824,53 złotych, tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka